

ninger, som den ærede Ministers Foredrag giver mig Anledning til. Den ærede Minister sagde: Gendarmeriet er et militært Korps, derfor maa de have Vaaben og Instruz, som de have den. Det indrømmer jeg Altsammen, men min Konklusion er den: Lad os for Alt i Verden være fri for det militære Korps, saa slippe vi for Baabene og Instruzen med det Samme, thi de to Ting er jo uadskillelige, og de gjøre jo ikke Andet end den allerværste Fortrød, lad os derfor være fri for Militæret. — Hvad den ærede Minister udtalte om Geværerne, gaar over min Forstand. Jeg kan ikke forstaa, naar Ministeren siger: Prøverne ere hensigtsmæssige, det vilde være uforvarsligt ikke at faae dem, og i samme Aandedræt siger, at de ingen Betydning have. Det kan jeg ikke rime sammen, men det spiller jo en mindre Rolle, efter som vi jo faae Geværerne til Forhandling, og saa kan det jo foretages paa et mere manerligt Tidspunkt af Døgnet. — Hvad angaar Befæstningen, skal jeg med Glæde opsætte den videre Diskussion herom, kun maa jeg bemærke to Ting. Naar den ærede Minister sagde, at han har villet vise os, at det, han her foreslaar, ikke er den permanente Befæstning, saa vil jeg sige den ærede Minister, at det er lykkes ham, men det havde han ikke behøvet at vise os, thi jeg har ikke betvivlet, at det, der staar paa Finantsloven, er ingen permanent Befæstning. Men efter hvad jeg tidligere har hørt Ministeren sige, og efter hvad der tidligere er fremsat her fra Krigsbestyrelsens Side, ogsaa under General Rauffmann som Krigsminister, hvem den nuværende Minister stod saa nær, at han vel sagtens delte hans Anskuelse, saa hed det jo, at Søbefæstningen i sin Konsekvens fører til den permanente Landbefæstning, og at en Feltbefæstning ligeledes logisk fører til det Samme. Naar det er Tilfældet, vilde det være overordenlig absurd af Repræsentationen at gaa ind paa Søbefæstning og Feltbefæstning samtidig med, at man modsætter sig den permanente Befæstning, og derfor er det, at Repræsentationen, naar den ikke vil ind paa den, maa sige Stop i Tide. Saa siger Ministeren, at vi have intet Forslag stillet. Vi har nu for det Første en Gang stillet et Forslag, men det er efter vor Mening ikke vor Sag at

gjøre det, det er Krigsbestyrelsens Sag at udarbejde saadanne Forslag. Det er ikke en Repræsentations Sag paa omtrent 100 Løse Mennesker at skrive Forslag til Befæstning; under ordnede og virkelig fornuftige Forhold er det Regjeringens Sag. Det er Repræsentationens Sag at sige Ja eller Nei, give et motiveret Ja eller Nei, gjøre Indvendinger og vedtage eller forkaste, men selv at komme med Forslag er ikke vor Sag. Ikke desto mindre have vi gjort det, der er udarbejdet et Forslag om, jeg veed ikke hvor mange flydende Forter, som ganske sikkert betragtedes med megen Mistillid af alle Landmilitære, og det Forslag sluttede vi os til. Det behøvede ikke Krigsbestyrelsen, nu vel, mig har det altid tiltalt, det var noget dyrt, vistnok meget for dyrt, men det vilde man ikke have. Man kan da altsaa ikke hebrejde os, at vi ikke stiller Forslag, men jeg hævder det som Oppositionens Ret, at den ikke blot har Lov til ikke at stille saadanne Forslag, men at den endog skal lade det være. Det er ikke vor Sag at stille positive militære Forslag, men det er vor Sag at tage vor Stilling til de Forslag, der foreligge. Hertil skal jeg indskrænke mig, da den ærede Minister ikke ønsker den anden Side af Sagen nærmere tagen op, hvad der jo heller ikke er hensigtsmæssigt saa sent paa Aftenen.

Krigsministeren (Bahnsøn): Naar jeg sagde til den ærede Ordfører, at man kunde stille Forslag, var det jo kun om at ophæve Søbefæstningen, der hører ikke megen teknisk Kjendskab til at stille et saadant Forslag. Den ærede Ordfører kan ikke forlange, at Regjeringen, som mener, at vi skulle beholde Søbefæstningen, og vil have den endnu stærkere, skal stille Forslag om at faae den ophævet, det maa paahvile Oppositionen, hvis den vil have Sagen sat igjennem.

Ordføreren (Holstein-Ledreborg): Jeg troede, at den ærede Minister var tilfreds, naar vi nægtede det, der hører til den videre Armering af Søbefæstningen.

Da Ingen yderligere ønskede at udtale sig, sluttedes Forhandlingen.